

Loopgenen

Een beetje onwennig trek ik vanochtend mijn loopschoenen weer aan. Precies zes dagen lang heb ik niet hardgelopen, er ook helemaal niet aan gedacht en het al helemaal niet gemist. Geschaatst heb ik. Toen ik mijn schaatsbroek uit de kast haalde moest ik niezen van het stof dat er vanaf kwam. Twaalf jaar lang niet gebruikt. En oef, wat zaten die schaatsen strak.

Wanneer ik op woensdagochtend in Aarlanderveen op een bankje mijn schaatsen aantrek voor mijn eerste tocht met stempels buigt een dame van de NOS met microfoon voor mij neer en wil weten hoe ik mij hier op heb voorbereid. 'Nou uuh, niet dus. Ja ik loop veel hard', zoiets heb ik geantwoord. Dankzij het hardlopen heb ik denk ik een redelijk uithoudingsvermogen. Maar wat heb je daaraan wanneer je voorovergebogen kilometers lang met je handen op je rug over het ijs wilt zoeven? Bijna iedere dag ga ik schaatsen en iedere dag lig ik 's avond totaal uitgeteld al vroeg in bed. Ik krijg spierpijn op plaatsen waarvan ik niet wist dat het daar ook pijn kon doen.

Wekelijks ren ik om de Reeuwijkse Plassen heen, nu zie ik alles vanaf een andere kant en raak regelmatig gedesoriënteerd. Maar dat geeft verder niks, aangezien er honderden, duizenden andere schaatsers over de plassen glijden, of krabbelen, of iets daar tussen in. Volg het lint en je komt vanzelf weer bij de startplek terug. Ik heb de hele week voortdurend trek in erwtensoep en chocolademelk met slagroom. Op het journaal vertelt een historicus dat het door onze genen komt dat we allemaal bevangen zijn door deze schaatskoorts. Duizenden jaren lang hing het leven van de bewoners van de lage landen in de winter af van hun vaardigheid om op beestenbotten over het ijs te glijden. Ik weet het nu zeker, ik ben in een vorig leven geen prinses geweest en ook niet beroemd. Ik gleeed op botjes rond op weg naar de erwtensoep. Waar die soep dan was dat vertelt de historicus niet. En hoe zouden ze 10.000 jaar geleden het stempelen hebben opgelost?

En hoe komt het, vraag ik mij vanochtend af, dat nu niet iedereen massaal rond rent? Echt, het dooit, het is niet glad, het is niet te koud. Maar als ik met mijn loopgroepje langs het waterige ijs ren zijn wij de enigen. Waar is de rest? Wat is er mis met de genen? Hebben we niet duizenden jaren achter konijnen aan moeten hollen en voor wolven weg moeten rennen om het vege te lijf te redden? Volgens een andere schaatsdeskundige zit die gekte vooral in het simpele feit dat we maar zelden allemaal tegelijk het ijs op kunnen omdat het daar lang niet altijd lang genoeg voor vriest. Loopweer is het eigenlijk altijd. Gelukkig maar, ik moet er niet aan denken hoe ik mij zou voelen als ik eens in de twaalf jaar een week ging hardlopen. Dat doe ik liever een paar keer per week. Op de terugweg zie ik vijf eenden in een rijtje over het ijs lopen. Nog even buig ik mij voorover en leg mijn handen op mijn rug. Wel lang, twaalf jaar wachten.

Feikje Breimer

www.fastfoot.nl

www.fastfoot.web-log.nl